

de llavors quedaren ja conductats, i seguidament ho feren a can Burguès, Puig de la Vall, Uñó, etc., que em van fer popular i, amb el seu tracte amable, férem prompte una veritable amistat, cosa que em va ajudar molt a no sentir-me aïllat i a no trobar en falta l'ambient de Barcelona.

Recordo d'aquell temps la primera coneixença amb Mossèn Manuel (a. c. s.), que es trobava a can Brustenga com a mestre dels seus fills. També va causar-me certa sorpresa la casualitat de ser el Sr. Rector, Mossèn Riu, un condeixeble del meu pare, i el fet de trobar tants «Bonets» en aquest poble.

—*Recorda qui era el metge que abans de vostè assistia als malalts de Sta. Eulàlia?*

—Eren dos: El Dr. Bassa, de L'Ametlla, i el Dr. Borrell, de Sant Feliu de Codines, amb els que jo vaig conèixer amb bona avinença, i amb el respecte que es mereixien per la seva edat i bons sentiments.

—*Quina era la forma en què feia i rebia les visites en aquell temps?*

—Les visites, en aquests pobles escampats, sempre han estat més domiciliàries que de clínica. A casa no m'hi estava gaire. Ja sabien els clients que al matí, si no hi havia força major, sortia a les 8. L'hora del migdia era més irregular, doncs a voltes m'esperaven pel camí i trobava noves visites que retardaven l'hora de dinar. De totes maneres, si algú m'esperava a casa, sempre el despatxava abans de seure a la taula.

—*De quins mitjans de locomoció es servia per a fer les visites, estant tan allunyades del seu domicili?*

—Els set primers anys ho vaig fer a peu. M'agradava caminar i fer excursions, i prompte vaig conèixer els camins de Sta. Eulàlia i les drecceres que m'ensenyà el Sr. Vicari, Mossèn Alabau, que era fill de Llerona.

Com que la clientela s'estenia cada dia més, vaig assajar de fer-ho amb cavalleria. El meu avi metge hi havia anat sempre. En cinc anys vaig canviar tres cavalls; no sabia cuidar-los, ni era bon cavallista. Els reventava perquè no podia sofrir que anessin a pas, i fins algunes vegades acabaven per caure de genolls i jo baixant agafant-me a les orelles.

Un any d'anar amb bicicleta el vaig trobar llarguíssim. L'esforç de les pujades i el vent de les baixades m'encostipava continuament. Els hiverns eren fatals: els peus i mans se'm glaçaven, seguint després el neguit dels penellons.

L'any 22 em vaig motoritzar: un Ford de capota que, com que s'hi anava tan bé, fins un dia m'hi vaig adormir i estimbar, passat el pont del Crus, al mig dels avellaners de can Pujal. Per sort, no va ser més que un «susto».

Al cap de tres anys vaig comprar-ne un altre de carroceria tancada, que durà fins fa poc.

—*M'imagino que serà curiós saber el preu de les quotes d'abonat d'aquell temps. ¿El recorda?*

—Com que vaig trobar a Sta. Eulàlia quotes de 7, 8 i 10 pessetes l'any, que eren verament migrades, les vaig posar a 15 pessetes, però perquè els que continuaven amb l'altre metge no els hi sortís tan car, els cobrava el mateix preu. No cal dir que alguns despedien l'altre metge i a mi no m'ho